

[Wiinblad.]

„at det er et Udtryk for de fleste Giveres Opfattelse, at der skal skaffes Museet en Beliggenhed, der absolut brandsikrer det. Det var jo Brandfaren, man ganske særligt fremhævede ved den Indsamling, og det var Brandfaren ved Palæet“.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen vil maaske nu fortælle, at Museet skal brandsikres, og det vil man virkelig ogsaa forsøge. Men hvad sagde han selv for et Aar siden om en saadan Brandsikring? Han sagde:

„naar man begynder at røre ved disse gamle, møre Bygninger, skal Indholdet magasineres og sikres paa anden Maade“.

For et Aar siden var Palæet altsaa en gammel, mør Bygning, og vi har fra Frederiks Hospital lært, at det er billigere at bygge et helt nyt Hus end at ombygge en gammel, mør Bygning. Jeg oprøres ved Tanken om, at man i en for Landet saa vigtig Sag handler letsindigt og lader sig bestemme af Partihensyn, af Hensyn, der slet ikke har noget at gøre med Museet. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen understregede selv stærkt i Mødet for et Aar siden vort Ansvar, idet han sagde — det er det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, der taler —:

„Det er en uhyre værdifuld Samling for os som Folk, som Nation, og det vilde være et uerstatteligt Tab, hvis disse Samlinger gik tabt, ikke blot for vort Folk, men for Nordens Nationer. Det blev udtalt meget skarpt til mig for nogle Aar siden af den svenske Rigsantikvar, hvilket Ansvar vi havde overfor det svenske Folk, fordi Dele af vore Samlinger er saa betydningsfulde for Kendskabet til den nordiske Kulturudvikling. Man kan vel føje til, at der er Elementer i vore Samlinger, som er af saa indgribende Betydning for den gotho-germaniske Folkeæts Kulturhistorie overhovedet, at vi vilde paadrage os et uhyre Ansvar overfor hele den civiliserede Folkeverden, hvis vi ved vor Uagtsomhed bidrog til, at disse Samlinger gik tabt. Endvidere er det jo saa, at store Dele af de Samlinger, der ikke i egentlig Forstand er nationale, altsaa først og fremmest

Etnografisk Museum, indeholder Afdelinger og Enkeltheder af saa fremragende kulturhistorisk Betydning, at det ingen Overdrivelse er at paastaa, at en Ulykke, der ramte dette Museum, navnlig naar det kunde siges, at den dybere Skyld laa hos os selv, vilde sætte en uaftvættelig Skamplet paa vort Folks Ære i Folkenes Øjne.“

Med den Udtalelse motiverede det ærede Medlem, at han ikke vilde bruge Prinsens Palæ, og at han vilde stræbe efter at faa en frit beliggende Bygning — han tænkte paa det gamle Jernbaneterræn. Han truede med Skam og Vanære og Ødelæggelse af Museets Genstande. Ud fra disse stærke Ord om Kærlighed til Museet og Ansvar for dets Sikkerhed krævede han i Fjor, at Museet skulde flyttes over i en ny og brandsikret Bygning. Nu vil han lokke os til at foretage en Handling, der efter hans egen Mening i Fjor kan medføre uaftvættelig Skam. Jeg vil ønske for det ærede Medlems Skyld, at han aldrig mere maa møde den svenske Rigsantikvar.

Ud fra det, jeg her har sagt, beder jeg ærede Medlemmer stemme imod Stormgade-Planen og for Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4, den saakaldte Kastelsplan.

Det bliver ogsaa af Museets Direktør, Hr. Mackeprang, og af Undervisningsministeriets museumskyndige Arkitekt, Hr. Clemmensen, erkendt, at Kastelsplanen byder de bedste Muligheder. Her kræves ikke Køb eller Ekspropriation af kostbare Ejendomme med efterfølgende Nedrivning; der vilde skarpe Bolignøden, her vil Museet opnaa den frie Beliggenhed, hvorved Faren for Ildsvaade ved Antændelse fra nærliggende Bygninger forsvinder, her vil med skønsom Hensyntagen til den gamle og tilvante Hovedpassage mellem den sydlige og nordlige Port kunne skabes en enestaaende og for al Fremtid bevaret Ramme om Nationalmuseet.

Naar det drejer sig om militære Sager, skal vi altid bøje os for de sagkyndige, men her, hvor vi staar overfor en af Nationens værdifuldeste Samlinger, skyder man Sagkundskaben til Side, ignorerer den og byder den fortvivlede Vilkaar at arbejde under.

Jeg behøver ikke at ofre mange Ord